

pedraforca

agrupació excursionista

Butlletí número 472; octubre-novembre-desembre 2014

Foto portada: Pujant el cim Koprovsky - Alt Tatra (Pau Manzanal)

**AGRUPACIÓ
EXCURSIONISTA
PEDRAFORCA**

Sant Sever n. 2, 1er
08002 Barcelona
T. 93 302 62 53
www.aepedraforca.cat
aepedraforca@gmail.com

JUNTA DIRECTIVA

President: Pau Manzanal

Secretari: Patrícia Rovira

Tresorer: Rafael Bosch

Pres. secció espeleologia:
Jordi Roca

Pres. secció esquí:
Sergi Font

Vocals:
Antoni Alcalà (muntanya)
Juli Arrufat (sortides dimecres)
Jordi Roca (local social)

Coordinador activitats:
Sergi Font

**COORDINACIÓ
I REDACCIÓ BUTLLETÍ**

Pau Manzanal
Conxita Sauret

ADMINISTRACIÓ I WEB
Anna Huguet

**Història de l'Agrupació Excursionista
Pedraforca**

Agrairia als socis que ho desitgin puguin aportar fotografies, escrits, anècdotes, etc., per intentar fer una recopilació dels fets ocorreguts al llarg dels anys (d'aquí a 9 anys farem el centenari de l'entitat).

Continuació de la primera part (els locals del Pedra), per Carles Maria:

El Pedraforca era vist com el sentinella del Pirineu i tenia un gran predicament per la gent de motxilla. Aquest fou el motiu pel qual els socis fundadors posaren el nom a la nostra entitat.

En Francesc Sierra va desaparèixer l'any 1938. Combatent al front, mai més s'ha sabut d'ell, tal vegada en alguna fosa comuna de les moltes que hi ha escampades reposa el nostre soci, un home enamorat de la natura i del Pedraforca.

Encara que les activitats es fessin al bar Boston, d'acord amb el primer butlletí imprès el mes d'agost del 1925, l'adreça social era a la Ronda Sant Antoni nr 35. No obstant això, en el segon butlletí ja figura l'Agrupació Excursionista Pedraforca al carrer Aribau nr 50, el bar Boston. El mes d'octubre del 1926 fou el darrer al bar Boston, al traslladar-se novament durant un any, ara al carrer Comte de Asalto nr 22. Al novembre de 1930 es muden al carrer Reina Amalia nr.38,1er, xamfrà Bretxa de Sant Pau. Dos anys més tard els primers Pedraforquins es traslladaren una vegada més al carrer Tapineria nr 33 pral., això era el mes de setembre de 1932. Finalment el gener de l'any 1935, l'Agrupació s'instal·là al carrer Arc de Sant Ramon del Call nr. 6 pral. on molts de nosaltres encara recordem, i on romandria l'entitat fins a l'adquisició i trasllat a l'actual local social del carrer Sant Sever nr 2, 1er pis.

El 8 d'abril del 1968 es va fer efectiu el primer pagament de 50.000 pts per opció de compra, fent-se efectiva el 10 de maig del mateix any, al preu de 500.000 pts.

Aquí en Carles Maria fa un parèntesi en la història del Pedra per recordar aquells difícils temps de l'inici: dictadura de Primo de Rivera fins al 1929, la República esperançadora fins al 36, guerra civil, post guerra i dictadura. Desitjant un futur millor per als nous Pedraforquins que puguin celebrar noves etapes recordant d'on venim i qui ho va fer possible.

Pau Manzanal

LLICÈNCIES FEDERATIVES

A mitjans de desembre tindrem disponibles les noves tarifes per a poder fer la tramitació i gestió de les llicències federatives 2015.

Els interessats a sol·licitar-la poden trucar per telèfon els dijous a la tarda o enviar un correu a l'agrupació.

LOTERIA DE NADAL

Encara teniu temps de passar a buscar la vostra participació de la loteria de Nadal per la seu social qualsevol dijous a la tarda. Queden poques!!!

Aquest any ens tocarà!!!

De Núria a Ribes de Freser aprofitant la ruta del cremallera: un descens amb esquís poc freqüent

L'any 1951, amb en Màrius Sala i l'Antoni Campalans, tots dos, com jo mateix, socis del Pedraforca, vam acordar participar en la travessia amb esquís de Núria a la Molina. Fa tants anys, que no recordo qui l'organitzava. Sí que recordo que algú va incloure aquella prova en els campionats d'esquí d'Espanya que es va celebrar a Núria, en aquella avinentesa. Érem una mica eixelebrats, cal reconèixer-ho, perquè feia relativament poc temps que esquïàvem, utilitzàvem, com tants d'altres, en aquella època, un material una mica –o bastant- tronat, i com tants d'altres, també, havíem après de moure'ns damunt de la neu amb molta voluntat, però amb molt poca tècnica. Afegim-hi, també, que aleshores les instal·lacions mecàniques (telefèrics, telecabines, etc.) no eren, en general, cap meravella, que no abundaven i que, nosaltres, almenys, procuràvem utilitzar-les poc, perquè la nostra butxaca no donava per més. En definitiva: practicàvem molt l'esquí de muntanya, i molt poc l'esquí de pista i el que hauria convingut era estar ben preparat per a les dues modalitats.

Altrament, aquella temporada (i no era la primera vegada que succeïa) la neu escassejava. Tant era així, que a la Pala Bèstia, per exemple, que era on se celebraven les proves de descens i habilitat, segons ens van explicar, hi havien hagut de transportar neu d'altres indrets. La realitat és que el paisatge que podíem contemplar era força decebedor. Hi havia més extensions fosques que blanques i fins i tot ens vam demanar si podíem col·laborar a trepitjar algunes de les poques pistes que hi havia obertes per posar-les a punt per a unes determinades proves. Però la meteorologia és boja i ho demostra el fet que tot just arribats a Núria, dissabte al vespre, va començar a nevar, i a nevar generosament. Va ser curiós, perquè mentre la neu queia sense parar (era un veritable temporal) els organitzadors van engegar un castell de focs artificials, cosa que no esperàvem i que, a molts, és innegable que ens va semblar inoportú i de mal gust.

L'endemà, quan ens vam llevar, l'estrèpit dels focs artificials ja no ens feria les orelles. La neu, al contrari, continuava caient sense interrupció i un gran silenci ho omplia tot. Naturalment, després d'esmorzar, ens vam preparar per enfilat la ruta en direcció al Puigmal i la Molina, i juntament amb altres participants, ens vam situar al punt de sortida.

Ens vam haver d'esperar poc, tanmateix. Els controls (que ens havien precedit, lògicament) van tornar totalment enfarinats i van explicar que a partir de l'Embut era impossible de continuar a causa del gruix de neu i de la falta de visibilitat. Mentrestant va córrer la veu que, a causa de les circumstàncies meteorològiques adverses, els cremalleres no podien circular, o sigui que estàvem incomunicats

Ens vam torbar ben poc. Uns quants dels participants (i d'altres que no competien, però que no estaven disposats a quedar-se, inactius, a la vall) vam decidir baixar fins a Ribes esquiant, tot i que no seguint el camí d'accés normal, sinó per evitar complicacions i no extraviar-se, per la via del cremallera.

De fet, no érem gaires. Nosaltres tres (en Sala, en Campalans i jo), també en Ros, en Silva, en Caixal, en Gras i en Rafael González. També d'altres que no coneixia o que he oblidat. Vam sortir de l'estació de Núria, arrengherats, i algun bromista va tocar la campana talment com si fóssim el cremallera. Tinc entès que els components del No-Do ens van filmar i que vam sortir al noticiari del dia.

No vam baixar plegats, sinó que de mica en mica, ens vam anar distanciant. Als tres que formàvem equip (Sala, Campalans i jo) s'hi va afegir

en Ros. També en Caixal que va assumir la tasca (compromesa i feixuga) d'anar guiant una persona, de molta més edat que nosaltres, que jo només coneixia de lluny, que tenia la visió molt defectuosa i que, en realitat, i en benefici d'ell mateix, hauria estat millor que s'hagués quedat al santuari.

S'havien produït molts allaus durant la nit i a la matinada. En alguns trams el gruix de la neu sobrepassava el cable que permet el funcionament del cremallera. Per sort, abans d'abandonar la vall, ja ens van advertir que, per precaució, l'havien desconnectat. El que fèiem, doncs, era pujar amb els esquís als peus fins arribar a la part superior de l'allau, i baixar, esquiant, per l'altre costat per retrobar la ruta diguem-ne normal. Més incòmode era passar, amb els esquís a coll-i-bé, per l'interior dels túnels. I més, anant equipats com anàvem, amb sabates d'esquí. Però on vam patir, de debò, va ser a partir de les envistes de Queralbs. Perquè la màquina lleva-neus havia netejat poc o molt la via i les dents (de la via) que ara treien el nas perillosament i les pedres ens podien fer caure fàcilment.

I, tanmateix, que jo sàpiga, no va succeir res greu. Vam passar pel pont del cremallera, doncs, ja a prop de l'estació de la Renfe, ens vam treure els esquís, i vam esperar que el tren ens tornés a Barcelona. L'única cosa que ens va aigualir, poc o molt, la festa, va ser saber que d'altres esquiadors més atrevits havien allargat l'esquiada fins a Ripoll.

Estanislaú Torres
Octubre 2014

Senderisme als Parcs Naturals dels Càrparts: Alt Tatras

Vysoké Tatry (Alt Tatras) és la muntanya més alta dins Eslovàquia, localitzada a la part nord d'Eslovàquia, frontera amb Polònia. L'àrea de la muntanya és de 750 km², 600 km² dels quals localitzats en territori eslovac. Els turistes visiten aquesta part del país per senderisme, esquí i altres esports.

Tatras és una muntanya de coral. L'estructura geològica de l'Alt Tatras és complicada. El nucli va ser creat en el Palaeozoic. L'aigua circumdant va retrocedir en el Mesozoic i una erosió massiva va començar. En el Triassic va començar un altre període per crear dipòsits (calcaris, etc.), el qual va formar la base dels Turons Vermells. Després la muntanya va ser modelada al model alpí.

Esglésies de fusta, ruïnes de castells, canyons... l'Alt Tatras és la regió menys accessible dins Eslovàquia. El seu aïllament de segles ha conservat un patrimoni arquitectònic ric i una gran bellesa natural. Aquí pots fer un pas enrere al segle XV a Spiss, o explorar un dels quatre parcs nacionals.

El nostre recorregut per aquesta regió d'Eslovàquia que detallem a continuació va ser una experiència única. La responsable de la casa rural on ens vàrem allotjar dintre el parc "Alt Tatras", la Bea, parlava català après a Sant Joan de les Abadesses.

Bratislava - tren al Nord del país - Vall de Kvacianska - Lieskovec

Aprox. 4 hores de caminata

Sortida amb tren cap al nord del país fins a arribar a la població de Liptovský Mikuláš (4 hores), població situada al centre de la vall del riu on es concentren fins a 5 reserves naturals de la serralada dels Càrpats, la cadena muntanyenca més llarga d'Europa (1.500 km. des de l'oest d'Eslovàquia fins al sud de Romania). Aquesta impressionant serralada concentra la major biodiversitat dins del continent europeu, donat el seu caràcter com a frontera natural entre les regions boreals i les regions mediterrànies. La fauna salvatge més representativa, com óssos, llops, linxs i cérvols es dona cita aquí formant les poblacions més nombroses. Justament, la primera excursió en la reserva "Chockské Vrchy" ens descobreix a petita escala els paisatges de muntanya més típics en aquestes latituds d'Europa; densos boscos de coníferes, grans altiplans coberts de neu bona part de l'any i petites poblacions rurals de gran essència. La nostra excursió penetra per la vall de Kvacianská a través d'esplèndids boscos per acabar en el poblet de Velké Borové. Desnivell positiu (400 metres). En acabar l'activitat, el servei de microbús privat trasllada al grup fins a Lieskovec (45 minuts), barri pertanyent al municipi de Tatranská Strba, als peus del parc nacional dels "Vysoké Tatry" (Alt Tatra). Ens allotgem en una confortable casa rural on establim una perfecta base d'operacions per a la resta del programa.

Lieskovec - Llacs de Strbskye i Popradske Pleso - Lieskovec

Aprox 6 hores de caminata

Enllacem aquests dos fantàstics llacs coberts pel gel sota grans cims i extensos boscos de coníferes. Segons les condicions podem progressar per la vall de Mengusovská per admirar la grandesa alpina dels Alts Tatras. Un càlid refugi al costat del llac Popradské Pleso permet recuperar forces abans de la tornada. Desnivell positiu (500 metres). Alguns membres del grup varen fer el cim Koprovsky.

Lieskovec - Tatras Blancs - Lieskovec

Aprox 6 hores de caminata / Desnivell + 700 m

Trasllat fins a l'entrada de la vall de Biela Voda (30 minuts), el qual ascendim fins a l'enclavament de Zelené Pleso en presència d'un refugi de muntanya molt atractiu, emplaçat sota un circ d'origen glacial amb parets d'uns 800 metres de longitud.

Lieskovec - Ciutats antigues d'Spiss - Lieskovec

Dia de recuperació realitzant visites turístiques a la llegendària regió d'Spiss. Spisské Podhradie, on es concentra el monestir més important d'Eslovàquia, el castell d'Spiss considerada la fortificació medieval més gran de l'Europa Central (Patrimoni de la Humanitat) i l'església de Zehra

decorada amb frescs gòtics. Per acabar entrem a Levoca, segona capital amb el seu perímetre emmurallat, catedral gòtica i cases nobles renaixentistes, i finalment Poprad, gran ciutat amb nombrosos comerços i centre balneari.

Lieskovec - Parc Slovensky Raj - Lieskovec

Aprox 5 hores de caminata / Desnivell + 400 m

Trasllat fins a Podlesosk, entrada principal d'aquest Parc Nacional, caracteritzada pels seus barrancs calcaris, pels quals es progressa utilitzant passos equipats entre escales i passarel·les. En acabar el circuit circular per dos barrancs, arribem al paratge de Klastorisko (refugi i ruïnes d'un monestir).

La sortida va ser feta amb membres del CEC a principis del mes de Setembre de 2014, i l'organització i l'itinerari indicat per "independents&trekkings".

Pau Manzanal

Sortida conjunta amb el Club Exc. Pirenaic pels entorns del Castell de Requesens, a l'Albera

Descripció general: Excursió circular pels entorns del castell de Requesens, a la serralada de l'Albera. Es tracta d'un recorregut molt interessant amb paratges de gran bellesa i amb un patrimoni arquitectònic i cultural important.

Itinerari: Cantallops, Camí de l'aigua, Castell de Requesens, La indústria rural de l'Albera, Dolmens de l'Albera

Temps previst: 4:30 h (amb les parades i el dinar unes 6 h).

Desnivell acumulat: 473 m

Distància: 13,340 km

Dificultat: baixa

Llocs d'interés:

- **Camí de L'Aigua:** La riera de Torrelles és l'eix d'aquest tram on podem contemplar flora i, potser, fauna d'aquesta zona on en períodes de pluviositat, en els desnivells i les esclotxes de les roques, s'hi formen cascades i basses.

- **Alzinars:** L'indústria del suro encara és ben present en els boscos de sureres de l'Albera. Hi passem per un d'ells amb els troncs pelats d'escorça que l'hi donen un aspecte fantasmagòric.

- **Castell de Requesens:** Els orígens del Castell de Requesens es remunten al segle XI. La seva creació es troba immersa en les disputes i desavinences existents entre els comtes d'Empúries i els de Rosselló. D'aquesta època es conserven poques restes com la sala antiga i petites parts de portes, muralles i torres. La mort sense descendència de Pere II d'Empúries, en el segle XV, fa que les possessions del castell passin a mans dels senyors de Rocabertí que fan reformes al castell transformant-lo en una poderosa fortalesa de tres recintes emmurallats. Durant el segle XX, després de la mort sense descendència dels senyors del castell, passa per diferents propietaris que en fan ús fins al 1945, des de llavors el castell resta deshabitat.

- **La indústria rural de l'Albera:** En aquest petit espai del nostre recorregut passem per diverses indústries rurals, algunes actives fins a mitjan del segle XX. Forn de totxos i teules, impressionant Pou de Gel, Forn de Calç, petita central hidroelèctrica i una serradora.

- **Dolmens/Sepulcres:** En aquest recorregut s'hi troba el conjunt megalític més important de l'Albera, com els dolmens de Coll de Medàs I, II i III del neolític mitjà (IV mil·lenni a.c.).

El Port de la Selva - St Pere de Rodes

Una caminada circular des de Port de la Selva a Sant Pere de Rodes. En ser circular, es pot començar en aquell indret que us sigui més còmode. En el nostre cas, comencem al Port de la Vall, just davant del càmping del mateix nom. Abans d'enfilar la pujada definitiva al monestir, passem pel nucli de La Vall de la Santa Creu, que ara forma part del terme municipal de El Port de la Selva. Es tracta d'un petit nucli d'una quarantena de cases, la majoria d'elles restaurades. Va ser municipi independent fins a les acaballes del segle XVIII.

Sant Pere de Rodes es tracta d'un antic monestir benedictí construït a la muntanya de Verdera, just per sota del castell de Sant Salvador de Verdera. Ambdós pertanyien al comtat d'Empúries. Una visita molt recomanable.

Baixant altre cop cap al Port de la Selva, passem pel municipi de La Selva de Mar, que bé mereix una passejada.

Just arribant al poble trobem l'antiga església de Sant Sebastià, romànica dels segles XII – XIII i que fou fortificada al segle XIV. De la Selva de Mar fins a Port de la Selva el camí és planer i molt ben condicionat al costat de la carretera. Arribem a Port de la Selva a la cruïlla on hi ha l'Hostal l'Arola, lloc on podem agafar el camí de ronda vora el mar per tornar al punt d'inici.

Temps: 4:15 h

Desnivell: +/- 523 m

*Pau Manzanal
10 setembre 2014*

Solell de Collserola, façana de Barcelona (1) De Sarrià al Turó de Mont

Excursió circular per ascendir a la Budellera de Vallvidrera

Interessant pujada al turó de Mont, el més alt de Vallvidrera (438 m.) des del capdamunt del carrer d'Anglí. Ruta de contrastos per camins, corriols i pistes; travessant al començament una vegetació ruderal, la més influïda per l'home prop de les cases, passant per enmig de prats secs i brolles, seguint per flonges pinedes i algunes garrigues fins les rouredes amb alzines prop del cim, on al seu costat tenim el desmesurat "ciri de bateig" de la Torre de Collserola. A l'estar situat entre les Serres d'en Margenat i de Vilana, es esmentat en alguns llibres com Turó de Vilana.

Apropament: L'accés amb transport públic es pot fer amb TMB bus, línia 60 (plaça Glòries - Zona Universitària) parada plaça de Benet XV, al lateral de la Ronda de Dalt; té l'inconvenient d'un horari reduït en dissabtes i festius. El millor és la línia Barcelona - Vallès dels FGC, estació de Sarrià. Amb cotxe hi arribem per la sortida 7 de la B-20, Ronda de Dalt. Aquest punt del costat muntanya és el carrer de Terré, que l'haurà de prosseguir tothom; sigui a peu pel carrer d'Anglí o en vehicle tombant a mà dreta pel carrer Plantada i ambdós casos, girar a l'esquerra pel carrer de Martorell i Peña, prendre a la dreta el carrer de la Santíssima Trinitat del Mont i continuar fins al final on acaba l'asfalt i es configura una placea. Aquí o als voltants hem d'aparcar el vehicle.

Sortida: Iniciem l'ascensió per l'ampla pista de sauló que surt al davant, tot dret direcció a les últimes cases del barri de Bellesguard, visibles en el vessant est.

Itinerari: Desnivell 240 m. El temps ressenyat s'ha obtingut amb marxa moderada i s'expressa a origen.

04' Primera cruïlla, anem per una pista que tenim enfront i la mantenim recta sense desviar-nos, deixant a la dreta una bifurcació descendent.

06' Corriol estret entre matolls que comença a l'esquerra davant la primera casa, la número 78, per on pugem.

17' Carretera de les Aigües, l'agafem en sentit dret i fem un curt recorregut planer d'uns 100 m.

22' Font pública, la trobem a l'esquerra abans del primer revolt, en el quilòmetre 2,5 del passeig de les Aigües.

23' Sendera orientació la Torre inicialment espaiosa, un pèl costeruda; surt enfront de la font i la seguim entre pins, virant cap a l'esquerra front la Torre.

30' Antic Camí de Barcelona a Vallvidrera asfaltat amb vorera exterior, hi trobem un rètol amb la indicació Torrent de Ca l'Almirall; a la dreta veiem una vil·la i continuem cap allà sense arribar-hi.

40' Nou senderó ben definit, ample al començament que hem d'agafar a l'esquerra de la carretera després de caminar uns 25 m.

45' Carretera de Vallvidrera al Tibidabo, hi arribem passada una pineda, en el lloc hi ha una parada de bus del barri i és sota l'aparcament públic del Parc del Tibidabo. Caminem carretera amunt.

49' Aparcament i Mirador de la Torre, sortim en un revolt molt marcat, passem una rotonda i en un segon revolt a esquerra, ens desviem seguint els cartells que senyalen l'aparcament del Mirador.

53' Torre de Collserola, ens dirigim més enllà cercant l'entrada de visitants (no la d'acreditats que és la primera que trobem), nou viratge i just a l'accés de l'Aparcament on hi ha un cademat tombem a l'esquerra, s'indica Mirador a 300 m.

57' Camí d'apropament, fem mitja volta i ja situats en l'obaga de la roureda del vessant Vallès, baixem per un camí empedrat de llambordes, difícil de localitzar a primer cop d'ull.

60' Turó de Mont, en acabat de passar un camí avall pel costat dels tibants i de la Torre, fora del tancat remuntem un caminet amb escala de travesses de fusta i arribem a dalt, on hi trobem un senyal geodèsic i un mutilat monòlit de ciment.

Baixada, iniciem el descens cap al sud per un sender oposat al d'arribada que voreja les primeres cases de La Budellera, fins trobar i travessar la carretera que puja de Vallvidrera al Tibidabo.

1 h 8' Escales de la Font de Mont, exactament al davant i una mica a la dreta, cerquem la placa d'aquest passatge (fixar-se bé, l'àmbit d'escales és estret) que resta entre dues cases i baixem.

1 h 12' Final del Passatge, fem una llarga tirada entre xalets, tota d'esglaons on al final del primer tram el creua un carreró que no hem d'agafar i continuem recte fins a l'últim graó (sembla l'escala de l'infern). Proseguim a la dreta pel carrer cimentat Torrent de la Font de Mont. La discreta font, la trobem cap al final en un racó a l'esquerra.

1 h 25' Carretera de les Aigües, hem d'anar uns pocs metres a la dreta i travessar-la, trobem més escales que fent ziga-zagues ens portarà a la plaça (amb un solitari banc) de Baix la Font de Mont, seguim per l'esquerra un camí de bona petja, ens endinsem en un bosc molt agradós després de tantes escales.

1 h 40' Carrer de Palafolls 53-54 de terra, en un encreuament que hem de prendre cap a la dreta. Més endavant trobem el carrer asfaltat.

1 h 43' Cruïlla, enfront se'ns presenta un monticle que enfilem i brinda una panoràmica a 360° sobre Collserola i Barcelona. Seguim descendint per un carrer asfaltat a l'esquerra, que primer fa un revolt a dreta i després a esquerra que envolta el Convent de Santa Maria de Jerusalem, posteriorment trobem cases a les dues bandes del Camí de Vallvidrera, els números 11 a 24.

1 h 55' Carrer de Sant Pere Claver el tenim de cara, anem amunt a mà esquerra si hem de tornar al cotxe i a mà dreta si hem de baixar fins refer el camí d'apropament.

2 h Punt de Sortida, ens valdrà una curta distància per arribar-hi.

Serra d'en Margenat

Imatges: Localitzem en aquest recorregut tres construccions a ressenyar:

Edifici IDEAL PAVILLON. A principis del segle XX es construí un quiosc de begudes prop de la línia del tramvia a Vallvidrera; era una caseta modernista de planta octogonal. Arran de l'èxit que tingué, l'hi adossaren un edifici l'any 1908, també d'arquitectura modernista i que es convertí en Hotel arrel de l'esclat higienista de l'època, quan la burgesia buscava salut i naturalesa.

A partir de 1930 va albergar diferents equipaments: internat, sanatori i bressola. Abandonat a l'acabar la guerra, l'edificació s'anà deteriorant, fins que el 1945 la van mutilar i transformar en habitatges. Avui, segueix sent una casa de pisos, però manté encara un inequívoc interès.

TORRE de COLLSEROLA. Aixecada pels Jocs Olímpics de 1992. Els seus 266 m. d'alçada sobre terra, 20 m. per sota o excavats, un fust de formigó de 4,50 m. de diàmetre i 13 plataformes tècniques al mig, són les principals característiques d'aquesta torre de telecomunicacions. Posseeix esveltesa i un original disseny, però no deixa de ser un element icònic fora de lloc.

L'Ideal Pavillon, Turó de Mont i la Torre

Monestir de SANTA MARIA de JERUSALEM. Funcional i insípid convent de monges clarisses inaugurat l'any 1970, del qual només són destacables els saborosos dolços i les lllaminadures que s'hi elaboren.

En canvi, la seva història és important per a Barcelona: la permanència durant gairebé sis segles. El primer emplaçament fou on avui hi ha la plaça de la Gardunya; un conventet a la casa d'en Porta prop del carrer Hospital que havien deixat les dominiques de Montsió el 1423. Més tard, monges franciscanes alçaren i fundaren el monestir de Santa Maria l'any 1453, depenent de les clarisses des del 1494. Era un edifici gòtic amb un bell claustre, aixecat a partir de 1468.

Monestir Santa Maria de Jerusalem i a la dreta Vallvidrera

El convent es saquejat els anys 1809 i 1814; durant La Gloriosa de 1868 fou assaltat i enderrocat, excepte el claustre que fou salvat i remuntat en el col·legi de Sant Miquel. L'orde es desplaçà successivament en altres establiments de Pedralbes, Gràcia i l'Eixample, abans d'establir-se a Collserola.

*Josep-Maria Llorens
Octubre 2014*

Han col·laborat: Josep-Maria Llorens, Estanislau Torres,
Antoni Alcalà, Pau Manzanal, Conxita Sauret.

